

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13286

гр. София, 15.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
закрито заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

като разглежда дело номер **5306** по описа за **2023** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във
връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"
С. за изменение на Решение № 7296 от 08.03.2025г., в частта му за разноските. Излагат се
съображения, че конкретната фактическа и правна сложност на делото не съответства на
присъдения размер на адвокатското възнаграждение в полза на жалбоподателя. Иска се
определяне на размер съобразно минимално допустимия в Наредба 1/2004г., а именно 13
185.69лв.

Ответата страна по искането- "Таби ДВ"ООД, чрез адв. А., в писмено становище оспорва
искането като неоснователно. Излага довод, че реално е заплатен хонорар от 16 000 лв. на
адвоката (сумата от 19200 лв.е с ДДС), като излага съображения относно фактическата и
правна сложност на делото, проведените съдебни заседания и активността на процесуалния
представител на жалбоподателя.

Административен съд София – град, след като се запозна с искането, становището на ответната
страна и доказателствата по делото намира следното:

Искането, по което е образувано настоящото производство, е процесуално допустимо. Разгледано
по същество е неоснователно.

Отговорността за разноски е право на едната страна да иска от другата да плати направените от
нея разноски, ако е постановен съдебен акт в нейна полза, вкл. и при прекратяване на делото. За
да бъде реализирана тази отговорност, следва да е налице претенция за присъждане на
направените разноски. Това е право на страна по делото и като всяко право, за да бъде
удовлетворено, следва да бъде упражнено, и то в определен срок. За да се удовлетвори в пълен
размер претенцията за разноски на жалбоподателя, то тя следва да е уважена изцяло, както и
направените разноски да бъдат доказани с всички доказателствени средства.

В процесния случай с решението по делото съдът е отменил по жалба на "Таби ДВ" ООД
Ревизионен акт № Р-22221022000175-091-001/15.11.2022г., издаден от органи по приходите при

ТД на НАП С. и мълчаливо потвърден от директора на ОДОП С. при ЦУ на НАП. Осъдил е дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП да заплати на "Таби ДВ" ООД направените по делото разноски в размер на 24 230 лева, от които адвокатското възнаграждение е 19 200лв.

Видно от материалите по делото жалбоподателят е бил представляван от адвокат А., която е направила искане за присъждане на разноските, направени от доверителя й, и е представила доказателства както за договорен, така и за заплатен адвокатски хонорар /договор за правна помощ, списък за разноски и фактури-л.332-334/.

От горното следва извод, че са налице доказателства за направени разноски от страна на жалбоподателя "Таби ДВ" ООД. Искането за намаляване на този размер е неоснователно. Валидни са мотивите, изложени в решението: данните за сложността на делото и участието в съдебните заседания на адвоката, процесуалната му активност във връзка с ангажирана и представяне по делото на необходимите доказателства. тези обстоятелства не водят до извод за прекомерност на определения адвокатски хонорар. Величината на защитения материален интерес не е единствена отправна точка за определяне размера на присъденото възнаграждение, така както базисно е възприето в Наредба №1 от 09 юли 2004г. и при възражения за прекомерност не може да се изхожда само от неспазване на установения с наредбата минимум. Съгласно Решение от 23 ноември 2017 година по съединени дела С-427/16 и С-428/16, СЕС е тълкувал чл. 101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС в смисъл, че национална правна уредба като тази по чл. 36, ал. 2 ЗА и чл. 78, ал. 5 ГПК, която позволява съдът да намали договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, което означава, че тази възможност следва да се прилага в изключителни случаи, какъвто настоящият не е.

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искане вх.№ 7085 от 21.03.2025г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП за изменение на Решение № 7296 от 08.03.2025г., постановено по по делото, в частта му за разноските.

Определението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.